

כט 15-21: לָבֵן מִבְּטִיחַ לְהַשִּׁיאַת אֶת רַחֵל לְיַעֲקֹב

- טו. וַיֹּאמֶר לָבֵן לְיַעֲקֹב הֲכִי-אָחִי 15. אָמַר לָבֵן לְיַעֲקֹב: "אֲמַנָּם אַתָּה קָרוֹב מִשְׁפָּחָה, אַךְ בְּכָל זֹאת אֵינְךָ צָרִיךְ לַעֲבֹד אֶצְלִי חָנָם; אָמַר לִי מָה הַמְּשַׁכְּרֶתְךָ: "
- טז. וּלְלָבֵן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה 16. וּלְלָבֵן הָיוּ שְׁתֵּי בָנוֹת; שֵׁם הַגְּדֹלָה הָיָה לֵאמֹר, וְשֵׁם הַקְּטָנָה – רַחֵל.
- יז. וַעֲנִי לֵאמֹר רַכּוֹת וְרַחֵל הִיְתָה 17. וַעֲנִי לֵאמֹר הָיוּ רַכּוֹת, הָיָה לָהּ מִבְּט רַךְ; וְרַחֵל הִיְתָה יַפֶּת תֹּאֵר וַיַּפֶּת מֵרֵאָה:
- יח. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶת-רַחֵל 18. וַיַּעֲקֹב אָהַב אֶת רַחֵל. אָמַר יַעֲקֹב לְלָבֵן: "אֲנִי אֶעֱבֹד אֶצְלֶךָ שְׁבַע שָׁנִים עֲבוֹר רַחֵל בְּתֶךָ הַקְּטָנָה:
- יט. וַיֹּאמֶר לָבֵן טוֹב תַּתִּי אֶתָּה לָךְ 19. עָנָה לוֹ לָבֵן: "מוֹטֵב לִי לָתֵת אוֹתָהּ לָךְ מֵאֲשֶׁר לְאִישׁ אַחֵר. הֲ-אֵר לְגֹר אֶצְלִי."
- כ. וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שְׁבַע שָׁנִים 20. וַיַּעֲקֹב עָבַד עֲבוֹר רַחֵל שְׁבַע שָׁנִים, וְהָיָה נִדְמָה לוֹ שֶׁעָבְרוּ רַק יָמִים אֶחָדִים, כִּי הוּא אָהַב אוֹתָהּ כָּל כֶּן.
- כא. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-לָבֵן הֲבָה אֶת- 21. בְּסוֹף שְׁבַע הַ-נִּים אָמַר יַעֲקֹב לְלָבֵן: "תֵּן לִי אֶת אִשְׁתִּי, כִּי הִגִּיעַ זְמַנִּי, וְאֲשַׁכֵּב אִתָּה!"

כט 22-30: יַעֲקֹב נוֹשֵׂא גַם אֶת לֵאָה וְגַם אֶת רַחֵל

- כב. וַיֹּאסֹף לָבֵן אֶת-כָּל-אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם 22. אָסַף לָבֵן אֶת כָּל אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה:
- כג. וַיְהִי בְעֶרְבַּ וַיִּקַּח אֶת-לֵאָה בָתּוֹ 23. וּבְעֶרְבַּ לָקַח לָבֵן אֶת לֵאָה בָתּוֹ, וַהֲבִיא אוֹתָהּ אֶל יַעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב שָׁכַב אִתָּה.

אתקלוס

יִטַּב לְךָ וְדִי תִסְגֹּן לְחַדָּא בְּמַאֲדֵי מְלִיל יְיָ אֱלֹהֵא דְאַבְהָתְךָ
לְךָ אֲרַעָא עֲבָדָא חֵלֵב וְדִבְשׁ: ד' שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵנָא
יְיָ חֵד: ה' וְתִרְחַם יְת יְיָ אֱלֹהֵךָ בְּכָל לִבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל
נְכֹסְךָ: ו' וַיְהוֹן פְּתֻגְמֵיָא הָאֵלִין דִּי אָנָּא מְסַקְדָּךָ יוֹמָאֲדִין
עַל לִבְךָ: ז' וְתִתְגַּנֵּן לְבִנְיָךָ וְתִמְלַל בְּהוֹן בְּמִתְבָּךָ בְּבִיתְךָ
וּבְמִהְבְּךָ בְּאַרְחָא וּבְמִשְׁכַּבְךָ וּבְמִקְיָמְךָ: ח' וְתִקְטַרְנֵנוּ לְאֹת עַל
יְדֵךָ וַיְהוֹן לְתַסְלִין בֵּין עֵינֵיךָ: ט' וְתִקְתַּבְנֵנוּ עַל מְזוּזֵין
וְתִקְבַעְנֵנוּ

מסרה ייעב, במרין יודין. לך, הלמ"ד בשוא הנס שהוא בז"ק. כמנון, ל' ומ"ו
ומ"ן בסוף וס' נדגש. לך, י"ד פסוק לך בשוא וקמן לך בקמן ושוא. ד שמה, ל'
ע' רבתי, שמה כחלש השעה אחד בשופה אשר פסח השני פסוק. אחד ל' ד' רבתי.
ה' בכל לבבך, במקף ועכ"ל לרין לישן כיום זין הדבקים. מאריך, ל' ומסר. ו על
לבבך, ל' בשוריתא. ז' נביתך, ח' מנין. ובלכתך, ז'. ובשכבך, ז'. הו"ו במתב
והש"ן במקף לבד והוא שטוף. ובקומך, ז'. ה' וקשרתם, ל' בקמן. לאות, מ"ל.
יך, מ"ל. לטעם, ל' מר"ס. ט' מוזות, ס' שמוז ומשלי מ"ו במהל. שמה,
וישכב שמשון חור' למען ירני ומלכים עלי' דמ"ל. ובשערך, מ"ל.
ת"א שמע ישראל נכרות ו יא יב עו פז שנה עז פסחים נז כ"ה לב מגילה ז כ
מגינה ג קופה לב מל גישין נז סכהדרין סב מנחום לד חולין לא פסח הזוהר פ'
פרומה ז' מקומות ופ' ויקהל ופ' פתח עקרים מנ פ"י ופינ. וארבת את נכרות
נז קנ יומא פו. בכל לבבך נכרות עו. ובכל נפשך ובכל מאורך פסחים
כה יומא כב סכהדרין על. והיו נכרות יג מגילה פ יז קופה לב לב עקידה שער
כא פ' פרומה. הדברים קופה לב. אשר אנכי נכרות יג. על לבבך שס עו
יו פסחים נז מגילה כ. ושננתם נכרות יד קדושין ל. ודברת בש נכרות יג יומא
יע ס. בשבתך נכרות יא יו סכה כה. ובלכתך נכרות יא. ובשבתך שס ז
מנחות לו ערכין יע. לטשטש זכמים לו מנחות לד לו ערכין ג. בין עיניך מנחות
סס. ביתך יומא יא מנחות שס חולין יא. ובשערך יומא שס כל הפסחה

לכרחתה. דיוטנמא מנות המלך הבה נמכת: (ז) ושננתם. (סס)
לשון חרוד היא שיהיו מחודדים צפין שאם ישאלך אדם דבר לא תהא
לרין לגונם זו חלל חמור לו מיד: לבניך. אלו התלמידים עלינו בכל
מקום שהתלמידים קרוים צנים שנאמר (דברים י"ד) צנים אחת לה'
אלהיכם ואומר (מלכים ז' ז) צני הנביאים אשר צבית אל וכן בחזקיהו
שלמד תורה לכל ישראל וקראם צנים שנאמר (ד"ה ז כט) צני עשה אל
תשלו וכסם שהתלמידים קרויי' צנים שנאמר צנים אחת לה' אלהיכם כך
הרב קרוי חז שנא' (מלכים ז' כ) חזי חזי רכב ישראל וגו'. ודברת במ.
(ספרי) שלא יהא עיקר דבורך חלל צם. עשם עיקר ואל תעשם עשל:
ובשבתך. (סס) יכול חפילו שגז צמזי היום ת"ל ובקומך יכול חפילו
עומד צמזי היללה ת"ל צמנתך צביתך ובלכתך צדך דרך חזך דברה תורה
זמן שכינה חמן קיי': (ס) וקשרתם לאות על ירך. אלו תשלין שצדוע:
והיו לטשטש בין עיניך. אלו תשלין שרלש ועל שס מנין פרשיותיהם
נקראו עטפת עז צמזי שמים פח צאשקיי שמים: מוזות ביתך.
מוזות

אבן עזרא

שחשור אשר ייעב לך: ארץ ובת חלב. דבק עם לרשתה והנה הוא
רחוק ממנו או יהיה חסר צ"ח כמו הכמול' צית יי' ומה שהעתיקו קדמונינו
ז"ל על י"ק קריאת שמע הוא האמת ואין לורך לחפש. דע כי זה השם הנכבד
הוא שם העולם והאם כן מה טעם לאמרו פעם שמת והחשונה כי אדם
שם עולם. ומה מקרה ש"ש שאינו כן והאם הוא נקרא מעל' האדמה וכן זה
והעד השם שהוא סמוך אל ה"לצחות או העיקר הוא אלהינו ונכפל כמו "כן
לומר "אחד והטעם לבדו ור"ליות עד אין סקר יש. כי השם אחד והפסוק
שואר ציום ההוא "יהיה יי' אחד על משצנות צני אדם והנכון צעני
שהוא דבק עם "מלך כי כן כתוב והיה יי' למלך על הארץ ציום ההוא
יהיה יי' מלך אחד ושמו אחד כטעם כי אז אהסוך אל עמים ששה 'צדורה
והנה כל העולם ידברו עשה אחת על כן יהיה שם יי' אחד: (ס) ואהבת.
ואשר שאין לנו אלוה אחד רק הוא לבדו שייצ אחת שתאמנו כי אין לנו
אלוה אחד: בכל לבבך ובכל נפשך. הלכ הוא הדעת והוא כנוי לרוח
המשכלת כי הוא המרכבה הראשונה וכן מסכ לב קונה לב: נפשך. היא
כרוח "שגנוק והיא המנחמה ומה נראה כצכד: מאריך. מטעם אחד
מאד והטעם לרוב אהוב אותו בכל מה שתוכל ותהיה אהבה גמורה כל:
והיו הדברים האלה. אמרו המכשמים על עשרת הדברות ועליהם נאמר
וכתבתם על מוזות ביתך והאמת כל המלות: (ז) ושננתם. מנחת סן

יִטַּב לְךָ וְאֲשֶׁר תִּרְבִּין מְאֹד בְּאֲשֶׁר
דִּבַּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ אֶרֶץ זָבֹת
חֵלֵב וְדִבְשׁ: פ' שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וַיִּתְבַּרְךָ
אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְךָ וּבְכָל-
נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל-
לִבְבְךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבִנְיָךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם
בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשְׁרְתָם לְאוֹת
עַל-יְדֵיךָ וְהָיוּ לְטָטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ:
וְכִתַּבְתֶּם עַל-מְזוּזֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: ס

ד יא. וקשרתם שס יד גישין ג מנחות לב לה לו ז' מנ. על ירך מנחות
לז. וכתבתם נכרות יד עז שס קב גישין מה מנחות לב לד לו מנ מד. על מוזות לד
עקרים מנ פרק לה ספר הזוהר פרשם פקודי סוד שערות העגל שמימים בתוך הפסליו.

משי הכזרה ולא ללמוד ממני: (ד) ה' אלהינו ה' אחד. ה' שהוא אלהינו עשה
ולא אלהי האומות ע"א הוא עמיד להיות ה' אחד שנא' (לפניה ג') כי אז אהסוך
אל עמים ששה צדורה לקרוא כלם צםס ה' ונאמר (זכריה י"ד) ציום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד: (ס) וארבת. (ספרי) עשה דבריו מלהבה
חיש דומה ששה מלהבה לששה מיראה העושה חלל רבו מיראה כשהוא
מטרים עליו מניחו והולך לו: בכל לבבך. (ספרי) צמזי ירך. דבר
אחר בכל לבבך שלא יהיה לך חלוק על המקום: ובכל נפשך. חפילו
הוא נוטל אח נפשך: ובכל מאריך. (נכרות שס) בכל ממוק יס לך אדם
שמונו חזיב עליו מנוסו לכן נאמר וכלל מאריך. דבר אשר וכלל עמודך
בכל מדה ומדה שמוך לך זין צמדה פונה זין צמדה שרענות וכן דוד
הוא חומר (חכלים קי"ז) כום ישועות אשא וגו'. (סס) לרה ויגון אמלא
וגו'. ועכו סאהבה והיו הדברים האלה שמוך כך אחת מכיר סקצ"ה
ומדק דברכו (ספרי): (ו) אשר אנכי מצוך היום. (סס) לא יהיה
צעניך כדיוטנמא ישנה שאין אדם קופנה אלא כחדשה שהכל רלין

ויקריה מנצירה אשר עשה מפלגת צעזר שעשה. וכן נאמר אח
אשרו צעזר שאלה אשחו. וכן הכתוב למען אשר חלכי מלך היום אשר
ייעב לך ולבניך חריןך ולמען חריןך ימים וכו' כמו למען אשר ייעב לך
ולמען חריןך ימים. ושיעור הכתוב: ושמעת ישראל. ושמרת לעשת
למען אשר ייעב לך ואשר תרבונו אחד כאשר דבר ה' אלהי אבותיך לחת
לך ארץ זבת חלב ודבש וגו' כלומר למען שייטב לך צמתו לך חרץ פונה
ורחבה כמו שאמר למטה למען אשר ייעב לך וצחת וייעשת את הארץ
וכמוהו ויתן לי צית ולסם אמר לו: (ד) שמע ישראל ה' אלהינו. גם
ציה מלה שיצאך כי צדיצור חלכי ה' אלהיך יהיה היחוד וכמו שאמרו רבי
נתן חומר עמלון חשונה למינים שהם חומרים שחי רשויות הן שכשעמד
סקצ"ה על הר סיני ואמר חלכי ה' אלהיך וי מיסה כנגדו חלל צל לצאר
העולם הזו והזכיר אותה חסר עשרת הדברות לפי שהוא שרש צלמונה וכל
מי שאינו מודה צה כופר צעיקר כעונד ע"ז: ה' אלהינו ה' אחד. ה'
שהוא אלהינו ולא אלהי האומות ועמיד להיות ה' אחד כמ"ש ציום ההוא
יהיו ה' אחד וגו' לשון רש"י וחמה לרין להצדוק צזה כי שנה הכתוב צלחן
לומר אלהינו ולא אמר אלהיך כמו שאומר בכל מקום שמע ישראל אחת
עוצר היום כיה' אלהיך שמע ישראל אדם קרצים היום כיה' אלהיך וכן בכל
הפרשיו' שידצר עם ישראל זכיר ה' אלהיכם או ה' אלהיך וגם צלחן אמר והסב'
אח

הבאים אזוריהם בים לא־ישאר בהם עד־אזור: ^ט ובני ישראל הלכו
 ביבשה בתוך הים והמים להם זומה מימינם ומשמאלם: ^י וישע
 יהוה ביום ההוא את־ישראל מיד מצרים וירא ישראל את־מצרים
 מת על־שפת הים: ^{יא} וירא ישראל את־היד הגדלה אשר עשה יהוה
 במצרים ויראו העם את־יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו:

טא אז ישיר־משה ובני ישראל את־השירה הזאת ליהוה ויאמרו
 לאמר **אשירה ליהוה כי־גאה גאה** ^{סוס}
 ורכבו רמה בים: ^ב עזי וזמרת יה ויהי־לי
 לישועה **זה אלי ואנוהו** ^{אלהי}
 אבי וארממנהו: ^ג יהוה איש מלחמה יהוה
 שמו: ^ד מרכבת פרעה וזילו ירה בים ומבזר
 שלשיו טבעו בים־סוף: ^ה תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו־
 אבן: ^ו ימינה יהוה נאדרי בכוז ימינה
 יהוה תרעץ אויב: ^ז וברב גאונה תהרס
 קמיו: ^ח תשלזו זרנה יאכלמו פקש: ^ט וברוזה
 אפיו גערמו־מים ^י נצבו כמו־גד
 גלים: ^{יא} קפאו תהמת בלב־ים: ^{יב} אמר
 אויב ארדף אשיג ^{יג} אזולק שלל תמלאמו
 נפשי: ^{יד} אריק זרבי תורישמו ידי: ^{טו} נשפת
 ברוזה כסמו ים ^{טז} צללו כעופרת במים
 אדירים: ^{יז} מי־כמכה באלם יהוה ^{יח} מי
 כמכה נאדר בקדש ^{יט} נורא תהלת עשה
 פלא: ^כ גטית ימינה תבלעמו ארץ: ^{כא} נזוית
 בזוסדה עסיו גאלת ^{כב} תהלת בענה אל־גוה
 קדשה: ^{כג} שבעו עמים ירגזון ^{כד} זזיל
 אנו ישבי פלשת: ^{כה} אז נבהלו אלופי
 אדום ^{כו} אילי מואב יאוזזמו רעד ^{כז} נמו
 כל ישבי כנען: ^{כח} תפל עליהם אימותה
 ופוזר ^{כט} בגדל ורעה ידמו כאבן ^ל עד־
 יעבר עמך יהוה ^{לא} עד־יעבר עסיו
 קנית: ^{לב} תבאמו ותטעמו בהר נזולתך ^{לד} מכון
 לשבתך פעלת יהוה ^{לה} מקדש אדני כוננו
 ידיך: ^{לו} יהוה ימלך לעלם ועד: ^{לז} כי
 בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב עליהם את־מי
 הים ^{לח} ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

הבאים אזוריהם בים לא־ישאר בהם עד אזור ^ט ובני ישראל הלכו
 ביבשה בתוך הים ^י והמים להם זומה מימינם ומשמאלם וישע
 יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים ^{יא} וירא ישראל את מצרים
 מת על שפת הים ^{יב} וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה
 במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו
 לאמר **אשירה ליהוה כי גאה גאה** ^{סוס}
 ורכבו רמה בים ^ב עזי וזמרת יה ויהי לי
 לישועה **זה אלי ואנוהו** ^{אלהי}
 אבי וארממנהו ^ג יהוה איש מלחמה יהוה
 שמו ^ד מרכבת פרעה וזילו ירה בים ומבזר
 שלשיו טבעו בים סוף ^ה תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו
 אבן ^ו ימינה יהוה נאדרי בכוז ימינה
 יהוה תרעץ אויב ^ז וברב גאונה תהרס
 קמיו ^ח תשלזו זרנה יאכלמו פקש ^ט וברוזה
 אפיו גערמו־מים ^י נצבו כמו־גד
 גלים ^{יא} קפאו תהמת בלב־ים ^{יב} אמר
 אויב ארדף אשיג ^{יג} אזולק שלל תמלאמו
 נפשי ^{יד} אריק זרבי תורישמו ידי ^{טו} נשפת
 ברוזה כסמו ים ^{טז} צללו כעופרת במים
 אדירים ^{יז} מי־כמכה באלם יהוה ^{יח} מי
 כמכה נאדר בקדש ^{יט} נורא תהלת עשה
 פלא ^כ גטית ימינה תבלעמו ארץ ^{כא} נזוית
 בזוסדה עסיו גאלת ^{כב} תהלת בענה אל־גוה
 קדשה ^{כג} שבעו עמים ירגזון ^{כד} זזיל
 אנו נבהלו אלופי ^{כה} אז נבהלו אלופי
 אדום ^{כו} אילי מואב יאוזזמו רעד ^{כז} נמו
 כל ישבי כנען ^{כח} תפל עליהם אימותה
 ופוזר ^{כט} בגדל ורעה ידמו כאבן ^ל עד־
 יעבר עמך יהוה ^{לא} עד־יעבר עסיו
 קנית ^{לב} תבאמו ותטעמו בהר נזולתך ^{לד} מכון
 לשבתך פעלת יהוה ^{לה} מקדש אדני כוננו
 ידיך ^{לו} יהוה ימלך לעלם ועד ^{לז} כי
 בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב עליהם את מי
 הים ^{לח} ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים

ותקזו מרים הנביאה אהרן את־התף בידה ותצאן כל הנשים
 אזוריה בתפים ובמזולת ותען להם מרים ^א שירו ליהוה כי־גאה גאה
 סוס ורכבו רמה בים ^ב ויסע משה את ישראל מים סוף
 ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים
 ויבאו מרתה ולא יכלו לשחת מים ממרתה כי מרים הם על כן קרא שמה מרתה

הגהת השירה (לא) ויאמינו: כן צ"ל המאריך בוא"ה טו (א) ישיר. במקו: גאה גאה. הן מן דגשים בתר יהו"א בלא מבטל ע"פ המסורת ונסדר הסימן במ"ג דניאל ה' וכן גאה דותען להם מרים. ובמסורת אילין וזגין חד דגש וחד רפי
 וסימן או דודו או בן דודו כי גאה גאה מי כמכה באלים ה' מי כמכה לקחת לו גוי מקרב גוי שהיה לו לא: (ב) עזי וזמרת יה: העי"ן בקמץ חסוף מפני דגשות הוי"ן שבאין להורות על חסרון עי"ן הפעל וכן נהלת בערך שבפרשה עזי וזמרת דתילים
 ודישעיה"ב בערך ישפת מלך (תילים כ"א) אתה פוררת בעון ים (תילים ע"ד) ועיין מ"ש בתילים מנשה ק"ט: וארממנהו: מ"ם אשונה בשוא לבדו: (ח) יכסימו: שורק ה"ם תחת חולם וחו"ו מ"ש רש"י ואין דומה לה במקרא בנקודתה שדינה מלא
 פון פ"י בחולם ואמרו והדקדקים שבא כן לזוג הקריאה לקריאת הוי"ו: (ז) גערמו מים: במקצת ספרים במקו ונכון הוא אצלי: (י) צללו: הלמ"ד בשוא לבד כנעננו: כעופרת: הב"ף בפתח בס"ס: (יא) מי כמכה: הראשון ברפי הב"ף והשני בדגש
 בתר יהו"א בלא מבטל עפ"י המסורת ונתנו טעם לדבר שלא לנגמם מיכה אצל השם ועיין מ"ש בתילים ל"ה ומה שכתב מרדכי יוסף קארו בא"ח סוף סימן נ"א בשם ארוחת חיים ומדרש לקח טוב מי כמכה הראשון רפי והשני דגש לפי שבתלת היו
 משבחו בשפה רפה ולבסוף עקרות לבם נפה מלא: כמכה באלם: בלא פסק באמצע ודלא כהגות המדפיס ובלל ספרים דמיויקים ב"ת באלם דגושה ובעל מנקה אברום ולשון למורים מנו ה' עם הורים שאן כאן שום מבטל רק יהו"א. וכן דקדוק
 ישן כ"י מצאתי לשון זה רוב דוקנים שמדגשים על מי כמכה באלם וכן ק"ף עקרותיו סמך של ועשית סירתו וכן ורבה מפני והגת אשר מחשבין לנגינה ע"ל. ובתיקון ס"ת ישן מי כמכה בנפתח הגיה מצאתי במדויק כמכה שניגם מלאים ע"כ אבל
 הרמ"ה ו"ל כתב כל כמך באריותא מלא וא"ו כתוב חסר ה"א בר מן ב' חסר וא"ו ומלא ה"א ותרויזון בחד פסקא דמי כמכה באלים ה' ועיין מ"ש בפ' תרומה על עקרותיו ובספר לקוטי שכתב ופאה דפס פיראיה דף ה' ובפירושו התפלת לריקאטי בני
 השירה. וברכבו מים: נאדר: הא"ף בשוא לבדו מכלול דף ע"ב: (ג) עם זו נאלת: דגש בתר יהו"א בלא מבטל עפ"י המסורת וכן הוא לב"א וכן בס' ארוחת חיים וברוקח שהגיס"ל דגשה שלא תהיה רפיה נראה כאומר לשון מנואל ונמצא מותר
 ב"ט: בערך. הב"ית רפה והעי"ן בקמץ חסוף: (טז) עלירים: בלא פסק: ידמו כאבן: הב"ף בקמץ ובדגש בתר יהו"א בלא מבטל על פי המסורה שלא ירא נראה כאומר ח"י ידמו אבן: (יז) מקדש: הק"ף בדגש לתפאת ועיין מ"ש פ' שמות סימן ב'
 על הצפוני: (יח) לעלם ועד: וא"ו פתחה לרש"י וא"ע וכן ראיתי בדפוס ישן: (כ) ותצאן כל: הב"ף רפה:

ותקזו מרים הנביאה אהרן את־התף בידה ותצאן כל־הנשים
 אזוריה בתפים ובמזולת: ^א ותען להם מרים שירו ליהוה כי־גאה גאה
 סוס ורכבו רמה בים: ^ב ויסע משה את־ישראל מים־סוף
 ויצאו אל־מדבר־שור וילכו שלשת־ימים במדבר ולא־מצאו מים:
 ויבאו מרתה ולא יכלו לשחת מים ממרתה כי מרים הם על־כן קרא־שמה מרתה:

קומץ מנחת ש"י
 הגהת השירה (לא) ויאמינו: כן צ"ל המאריך בוא"ה טו (א) ישיר. במקו: גאה גאה. הן מן דגשים בתר יהו"א בלא מבטל ע"פ המסורת ונסדר הסימן במ"ג דניאל ה' וכן גאה דותען להם מרים. ובמסורת אילין וזגין חד דגש וחד רפי
 וסימן או דודו או בן דודו כי גאה גאה מי כמכה באלים ה' מי כמכה לקחת לו גוי מקרב גוי שהיה לו לא: (ב) עזי וזמרת יה: העי"ן בקמץ חסוף מפני דגשות הוי"ן שבאין להורות על חסרון עי"ן הפעל וכן נהלת בערך שבפרשה עזי וזמרת דתילים
 ודישעיה"ב בערך ישפת מלך (תילים כ"א) אתה פוררת בעון ים (תילים ע"ד) ועיין מ"ש בתילים מנשה ק"ט: וארממנהו: מ"ם אשונה בשוא לבדו: (ח) יכסימו: שורק ה"ם תחת חולם וחו"ו מ"ש רש"י ואין דומה לה במקרא בנקודתה שדינה מלא
 פון פ"י בחולם ואמרו והדקדקים שבא כן לזוג הקריאה לקריאת הוי"ו: (ז) גערמו מים: במקצת ספרים במקו ונכון הוא אצלי: (י) צללו: הלמ"ד בשוא לבד כנעננו: כעופרת: הב"ף בפתח בס"ס: (יא) מי כמכה: הראשון ברפי הב"ף והשני בדגש
 בתר יהו"א בלא מבטל עפ"י המסורת ונתנו טעם לדבר שלא לנגמם מיכה אצל השם ועיין מ"ש בתילים ל"ה ומה שכתב מרדכי יוסף קארו בא"ח סוף סימן נ"א בשם ארוחת חיים ומדרש לקח טוב מי כמכה הראשון רפי והשני דגש לפי שבתלת היו
 משבחו בשפה רפה ולבסוף עקרות לבם נפה מלא: כמכה באלם: בלא פסק באמצע ודלא כהגות המדפיס ובלל ספרים דמיויקים ב"ת באלם דגושה ובעל מנקה אברום ולשון למורים מנו ה' עם הורים שאן כאן שום מבטל רק יהו"א. וכן דקדוק
 ישן כ"י מצאתי לשון זה רוב דוקנים שמדגשים על מי כמכה באלם וכן ק"ף עקרותיו סמך של ועשית סירתו וכן ורבה מפני והגת אשר מחשבין לנגינה ע"ל. ובתיקון ס"ת ישן מי כמכה בנפתח הגיה מצאתי במדויק כמכה שניגם מלאים ע"כ אבל
 הרמ"ה ו"ל כתב כל כמך באריותא מלא וא"ו כתוב חסר ה"א בר מן ב' חסר וא"ו ומלא ה"א ותרויזון בחד פסקא דמי כמכה באלים ה' ועיין מ"ש בפ' תרומה על עקרותיו ובספר לקוטי שכתב ופאה דפס פיראיה דף ה' ובפירושו התפלת לריקאטי בני
 השירה. וברכבו מים: נאדר: הא"ף בשוא לבדו מכלול דף ע"ב: (ג) עם זו נאלת: דגש בתר יהו"א בלא מבטל עפ"י המסורת וכן הוא לב"א וכן בס' ארוחת חיים וברוקח שהגיס"ל דגשה שלא תהיה רפיה נראה כאומר לשון מנואל ונמצא מותר
 ב"ט: בערך. הב"ית רפה והעי"ן בקמץ חסוף: (טז) עלירים: בלא פסק: ידמו כאבן: הב"ף בקמץ ובדגש בתר יהו"א בלא מבטל על פי המסורה שלא ירא נראה כאומר ח"י ידמו אבן: (יז) מקדש: הק"ף בדגש לתפאת ועיין מ"ש פ' שמות סימן ב'
 על הצפוני: (יח) לעלם ועד: וא"ו פתחה לרש"י וא"ע וכן ראיתי בדפוס ישן: (כ) ותצאן כל: הב"ף רפה: